

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40

0
10 mm
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100

To nye Viser.

En ny og munter Vise om Jaabæk som blev afvist som Fadder.

Lassen sta' det gaa for Dia naa? san
 Unga vore vi ei døbt kan faa, san,
 For, hvor my'e vi stræber,
 Saa som Præsta træber,
 Ingen find's det, som kan Fadder staa, san
 Vore Smaa, san
 Hof faar gaa, san
 Udøbt om i Væla; pas naa paa, san.

Ja, Di har vel hørt fra Listerland, san,
 Atte Jaabæk maatte gaa med Skam, san
 Bæk fra Fadderpladsen,
 Og at Præsten Lassen,
 Kaldte ham for en „berøgt Mand“, san.
 „Slig en Fant“, sa'en,
 „Aldrig kan“, sa'en,
 „Seg i Kirkeboka fore an“, sa'en.

V box 40:1177

Præsten Lassen blev naa ganske fry, san
For at han mod Jaabæk turde fry, san
Ogsaa strev'en lange
Brev til Partemange,
At, naa skal det bli'e en Skik saa ny, san.
„For en flig“, san
„Politik“, san
Jaabæk straffa blev, saa det har Skik, san,

Di kan tro, i Barselet blev Sjan“, sa'en,
Som forstyrra rundt om alle flau, san,
„Kvindfolk graat bare,
Menda Tænder stare;“
Jaabæk svarte Lassen, at han lau san.
Og at han, san,
Præstemand, san
Gjorde Skam alt paa vor Præstestånd; san.

Jaabæk strev til Partemange, han, san:
vad jeg si'er, jeg bevise kan, san;
„Kan det vel sig stikke,
„At la'e sig bestikke?
„La'e fem Daler for en Konfirmand, san?
— „Ja, men det, san,
„Kan Di se, san
„Det gjør Lassen; Læs Attesterne san!“

„Mange andre Ting bedrev han, san
Som umulig for en Præst gaar an, san;
Ligesaa „berøgt“
Er han her i Bogda,
om at jeg; jo det er Præstemand, san
Gjør naa Di, san,
Hvad Di vi', san,
Jeg har ikke mer paa ham aa si'e,“ san.

Lassen det med disse Tvende gaar,
Ovrigbeta ene det forstaar, san
Mens Processen varer,
Fri for Jaabæks Snarer

Præsterne faar vogte sine Faar, san
Jo, jo, pyt san
Han paa nyt, san
Kom med Præsten Hansten i Dispyt, san.

Jaabæks Datter fik en Søn igjen, san,
Og han skulde Fadder staa til den; san,
Da han kom til Præsten,
Han blev gælen næsten:
Fad Dig bare væt, min gode Ven, san.
„En som Dig“, sa'n
„La' vi ei“, sa'n
Her til Fadder, neigu gjør vi, nei, sa'en.

Hvad som Jaabæk svarte, ei vi ved, san;
Men hans Datter Præsten sa'e Bæstved, san;
„Datter sønnen arbe
Jaabæk skal og garve,
Præstefindet til det bli'er bered, san.
Døbt ei han, san
Bli'er min Mand, san
Præstedaaben vi undvære kan, san“.

Jaabæk klarer nok fra Saka sig, san
Endig ta'er mod Præsten han paa Dei, san
Jaareflærne faar han
Trætt af, ogsaa staa han
I sin Skikkels' som en Alv saa lei, san,
Jaabæk, han, san
Det er Mand, san,
Ern med Præsten nok sig klare kan, san.

— Men hvad bli'er det af os andre Skarn, san
Som til Daaben vil ha'e vore Barn, san.
Fri for Logn og Sladder
Finds ei No'en til Fadder,
Udøbt bli'er nok Ungen til a' Mar'n, san.
Saa som vi, san
Ei kan gi'e, san
Daler fem, at Præsten skal bli bli', san.

Jeg for min Part af den Mening er, san,
Præsterne for mye gjør Besvær, san.
Ihi, for Kirkefogta
Syns vi nok „berøgt“,
Ja, desværre! Alle og Enhver, san,
Kansfe der, san
I dens Skjær, san,
Præsten allermost „berøgt“ er, san.

Sømands-Sang.

Adje, farvel for sidste Gang,
Jeg Afsted fra dig ta'r.
Jeg maa nu reise bort fra dig
Dg du maa blive kvar.

Kom og følg mig ned til Strand,
Der staar min lille Baad.
Saa gi'er jeg dig min høire Haand
Dg derpaa skil's vi ad.

Kom og følg mig ned til Strand,
Der skal du Skaadan faa;
Egtskisten min, den skal du se
Med Flag og Bimpel paa.

Din Kind er rød som Marmorros,
Din Mund er sukkersød;
Hver Gang jeg dine Dine ser,
Iver Blodsdraab i mig gaar.

Dit Hjerte ligner jeg ved Sne,
Som falder i April,
Naar den gaar bort, da vil jeg dø
Dg ei da være til.

Nu vaier Skibet ifra Land,
Dg det i største Hast,
Dg Roret tager Lemmermand.
Adje, for sidste Gang!

A. N.

Tilskjeds hos G. B. Strøm.

[Kra] u.å.